

heldur ikki, hvar tey fara at spretta, og allarminst vita vit um ávøkstin.

Hesa tíðina, tit hava gingið í Hoydølum, hava tit onkursvegna verið vard av umhvørvinum. Har hefur verið ein timatalva, eitt pensum, har hava verið lærarar og næmingar, og sum karmurin um-alt hefur skúlin staðið har við sinum trappum og veggjum, við sinum hurðum og vindeygum.

Nú verður, fyri tykkara viðkomandi, hetta varda umhvørvið skert.

Uttanfyri trøini í viðarlundini liggja nevniliga PeningaFøroyar til reiðar at taka ímóti tykkum. Og nú má tann kjølfesta, tit hava fingið í Hoydølum, sleppa at standa sína roynd.

PeningaFøroyar kunnu vera hálar at halda á, so tað ræður um ikki at snáva á í meldrinum, tí tá er lætt at detta út í tann iltlitla aliringin.

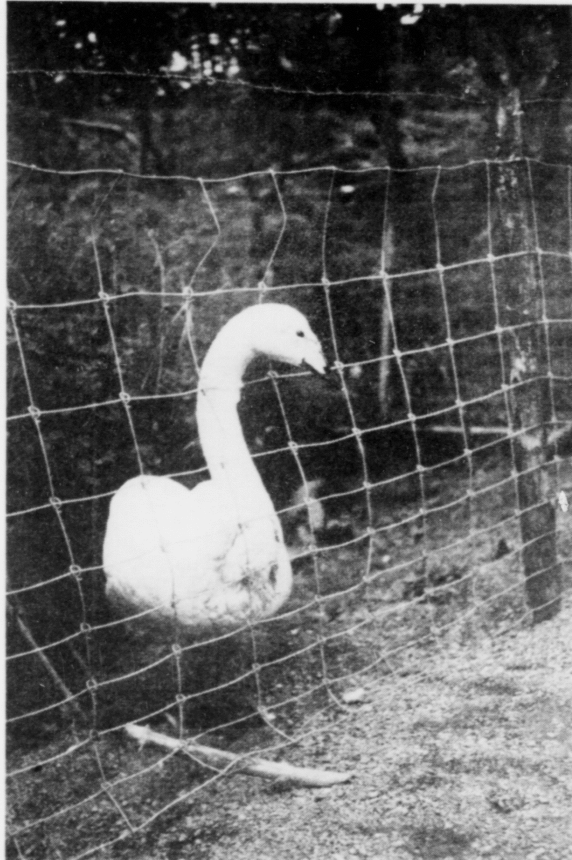
Umráðandi er, at tað verður hildið fast um tað mentunarlíga ágrýtnið, ið lunnar vórðu lagdir undir 2. jóladag fyri 100 árum síðan. Tá hittust menn og staðfestu, at aðalkjarnin í øllum tjóðskaparstrevi hjá litlari tjóð, var at menna og bógva málið, so at tað skuldi kunna verða nýtt í øllum livsins ferum.

Tá vórðu spurningar settir viðvíkjandi mentunarlívi okkara, spurningar, sum enn í dag ikki eru loystir til fulnar.

Ein treyt má verða gingin á mæti, skulu vit gera okkum vónir um at loysa hesar og aðrar líknandi spurningar.

Treytin er samanhald og ábyrgdarkensla. Vit koma ongan veg, standa vit ikki saman. Vit mugu vera greið yvir, at vilja vit vinna fram og gera nakað sjálvi, so nýðast vit at koma upp í tað arbeiði, ið skal gerast. Vilja vit nakað, so mugu vit eisini gera nakað.

Tað er ikki rætt og heldur ikki

gott fyri samfelag okkar, a um vit bara seta okkum at biða, til onkur annar ger fyri okkum, tað, vit áttu at gjørt sjálvi.

Tit vita væl, at uttanfyri trøini í viðarlundini eru peningarnir farnir at stjórna samfelagnum.

Og tit vita eisini, at uttanfyri trøini í viðarlundini er eitt samfelag, ið verður stjórnað av einum lögtingi, ið fyri stuttum feldi eitt uppskot til lögtingslóg um javnstøðu millum kvinnur og menn. Bert viðferðin av hesum máli sig-

ur so mikið sum tað, at tað er ein stór avbjóðing at vera fræi í Føroyum í dag.

Tað er altíð lætt at brigsla hinum og siga, at tað eru tey, sum einki nytta, sum einki duga og einki megna.

Men vit mugu eisini taka í egnan barm, tí vit eru altíð ein partur í málinum.

Við at seta virðingina fyri menniskjanum í hásetið — við at viðurkenna at onnur hava aðrar áskoðanir kann samanhaldið

stimbrast.

Nú sita tit á flogsteininum.

Nú verður tað upp til tykkum sjálvi at varðveita samanhaldið.

Um eina løtu fara tey gomlu trøini at geva seg, soleiðis at hesi ungu fræini sleppa avstað.

Og tá kunnu vit spyrja við Regini Dahl:

»Ræður fræið sjálvt tí, hvørja leið tað fer?»

Hjartaliga tillukku og góða eydnu.

